

Погибель Єрусалима

Микола Костомаров

З "Єврейських мелодій" Байрона

Гірше лиха Седекії,
Гірше, ніж Содому,
Сталось граду Давидову
І господню дому.

Галас, сурми, стон побитих,
Брязкотня мечами,
Стук таранів, дим пожарний
Чорними смугами.

От він, день той... день великий
Наступа грозою...
День, провіщаний зарані
Мовою святою.

От він, день той... день великий!
Там голодна мати,
Безумная, рве зубами
Плоть свого дитяти.

От він, день той... За волосся
У мирську громаду
Тягне син отця старого
Карати за зраду.

От він, день той... Люди в храмі
Руки підіймають,
І останню архіреї
Жертву совершають.

Теї жертви не приймає,
Як перше, Єгова...
Де знаменія і чуда?
Де пророків мова?

Чом не явиться, як вперше,
Муж правди й надії,
Чом упалих божественним
Словом не зогріє?

От пророк, столітній старець,
Тихо в храм входжає:
- Горе, горе Ізраїлю,
Горе! - він віщає. -

Горе граду Давидову -
Остання година.
То Єгова відомщає
За милого сина!

Не кричіте: "Царю! Царю!"
Не цар вам Єгова.
Самі його розвінчали,
Скинули з престола!

Самі його на кесаря
Римського змінiali.
Просіть ласки в того пана,
Що самі обрали.

Згадай, згадай, Ізраїлю,
Як перед тобою
Бідний в'язень катований
Стояв сиротою.

Коло його чужестранець:
"Що, - питає, - робити
Із сим в'язем?" А Ізраїль
Закричав: "Забити!"

Смерть йому! Царем озвався
Він в Єрусалимі.
Єдиного царя маєм -
Кесаря у Римі".

І на посміх його царству,

Терном увінчаний,
Кончив в'язень невинний
Вік свій богоданний,

Присуджений народовим
Судом неправдивим,
Поруганий, запльованим,
Всім Єрусалимом.

Не моліться ж, не благайте,
Не цар вам Єгова:
Самі його розвінчали,
Скинули з престола.

Самі його на кесаря
Римського змінiali.
Служіть тепер тому пану,
Що самі обрали!